

ΟΙ ΟΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

AMORE SEGRETO

Στήν σχνα τη χλωμότερη του πλάνου δειλινού είχε περίγυρα απλώθη μια δασάλευτη γαλήνη. Και μόνο όχις σιγόλαδος θλιμένου έσπειρινού έρχοταν την άναλαφρη ψυχή μας νάπακλων.

Τού ήλιού τά ροδοδάματα, φαντασμαγορικά, οού ρίχναν κάποιο απόκρυφο και υπέργειο μεγαλειό. Κι: άσρη σειρά κυπαρισσιών, καθώς θαυμαστικά φαντάζουν μές της ζωτικής τόλμαιούτο βιθλο!!!....

Μά δέν υσύ τό φανερώσα τώρασι μου μυστικό, αν κι' δύλα μιλαγαν γι' αύτό στό χρυσούσον δεῖλι. Κι: διν πονεύον μέκανε καὶ μελαγχολικό τώπινικα πάλι στήν κυρδιά και σφράγισα τά χειλή.

Γι' όλλο λοιπόν μιλήσαμε, γλυκειά μου, ώρα πολλή. Φοβόμανυν και δειλιάζα μήν τάχα σε λυπήσω. Μέφτανε πούνεματα μαζύ, κοντά, τόσο πολύ, δέν ήθελα μονάχος μου τόνειρο νά σκορπίσω!...

ΟΛΜΟΣ ΠΕΡΑΝΘΗΣ

Η ΛΑΧΤΑΡΑ ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

Μιό νύχτα Δεκεβριάτικη, κρύας νύχτα βροχερή, πρίν, άθελα, ξενητεύτης στό μακρύν νησί σου, ήρθες, μ' απογαρέτισες, όχρη, τήν συνοική, μοδές, θάρρω. (κι' ένα σου δάκρυ μάγνο στό μάτια σου έλλαψε), θάρρω νά μείνω πιεύ μαζύ σου νά μήν ζαναπονέσσο, διώς πονό.

Κι' έφυγες κλαίγοντας... Κι' έγω άπό τόπο έξυντω... μιά γεωνυμαρία άνοιγματείω—παλόη, μικρό βιθλίο—κεί μέσα στό νησί σου δάκρητο και ιπρός στό χάρτη δηλημερίς σγεδάζω και μετρώ κι' ύπολογιζω άπό καιρό πότε θάρρη τό πλοιο η φέρη τή χαρά, πού καρτερώ.

Πώς! Έσμιγες με τής βροχής τά δάκρυά σου και ού τή χειμωνιάτικη νυχτιά, που μ' άφησες και πήγες ταξειδί στό μακρύ σου τό νησί. πώς! λαχταρά κι' έγω φιλιά, χάδια, άγκαλιές θερμές τώρα, πού ζαναγύρισε ή γλυκειά δάκρυη και λίγες άκρωμα μάς χωρίζουν στινιές...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

του μόνο, διανοργιστή τό «γήρισμα» τού φίλου.

Ποτέ δέν συνοιλεῖ μέ τίς θαυμάστοις του. Έχει άπαγορεύει στίς τηλεονήτηρες τού Χόλιγουντ νά τόν αντηχούντων.

— Τό μόνο που μ' ένδιαφέρειν, μου έξηγησε είνε τό σπίτι μου. «Ολος δ' άλλος κόσμος γιά μένα είναι έδοντας. Μέ την ίδια προθιάτια πού σε γιανετά και σ' έξυπητελε, αιδιού θά ση μη γιρίση τίς πλάτες και θά τέ περιφρονήσῃ. Και μου φάνεται ότι δέν έχει άδικο.

Ο Γκάρο Κούπερ άγηνε τήν φροντίδα τών τηλεφωνικών συνοικιῶν στον γραμματέα του. Είναι τόσο νευρώδες, διότι δέν μπορεῖ νά θεωρέσῃ τό δέρμο του τό διανοτικόν. «Όταν τόν τηλεφωνόν, γάντε τό χρόνα γιανικού μας άρχιζει νά τρέχει σάν νά πάπει κάποιο σοβαρό δυστίχημα.

Ο Φράνσο Τόν ομοις είνε πολύ διαφορετικός τύπος. «Όταν ωά στό τηλέφωνο νοητέρει τόν συνοικιήτη του γιατί διαλένει πάντα δημοφέρεις έξεις κι' έχει μιά θεοφιλακτική φωνήσα στήν κοινότητα του.

Ο Οιάλλας Μπάρου πάλι είνε άνεκδιγήτος. Τό τηλέφωνο ίστα κέινια του είνε τό φωνεύτωρ φωνών δηλα. Τό μεταξειδεύει μιάν για τούς έγκριθσας του. Αινιούντα μάλιστα διτί ήναν δεν αίτησε κατώθισης νά τόν τρελλάνεν. Τού την ερωνόδεις ένει σοιού φορες τή μέρα γιά νά τόν δούτη ή νά τόν φοτήση γιά τά πούλα πατέρωνά πούγατα. Και δ' αύτης δινθωτος δέν μαρφεσε ν' ανθεξει πολύ σ' αιτή τό μαρτητικού και έχει τό μανιλό του.

Ο μάνος δηδ τούς είσπερες τόν διατηρεις τίν... άξιοπέπειά του. διανοειν τόν πλειστον ένει ή Ρέναρτ Μοντνουάνος. Στέκεται άλιμποτος γι' άπορησε μέ λένε— λέξεις δονιά και καθημά. «Ας ιμπικωθή δε ότι είνε δηνθωτος που δέγχεται τά περισσότεροι τηλεφωνικά.

Κι, γιά νά ζελαπούνε αιτή τήν ξορία μας σας λέμε διτί δέν δώστε μήνη ποσούσαν μπορεσε νά καταλάβετο τό χαροπάπεια τόν συνοικιώπτων σας από τό λόγια του. Γιατί δέν είσαι βλέπεις γιά νά δι τέ έντιπτον σας κάνων και δέν προσπειδει νά κρινή τίς ικανές του. Τό τηλέφωνο είνε δηλαδή ένα μέτρο μέ τό διπλό μπορει κανεις θαυμάσια νά ψυχολογήση τόν συνοικιήτη του.

JEANNE ROYDOT

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ**ΔΩΡΑ ΜΑΣ**

“Οπως σάς υποσχεθήκαμε, τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν τήν διανομήν εις τούς άναγνωστας των σειράς περιφέρειας αριστούργημάτων τής ζένης φιλολογίας. Τά πρώτα βιθλία, τά δοπίσια διασέμονται ήδη στούς άναγνωστας τών περιοδικών μας, είνε τό δύρεροχον αισθηματικόν δριστούργημα τόν ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Καὶ τό άριστούργημα τού ρωμανισμού

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιοῦ

‘Επίσης συνεχίζεται ή διανομή τοῦ άριστούργηματος τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

„Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

“Οπως σάς είχαμε είδοποιήσει, γιά ν' αποκτήσετε τά άριστούργημάτα μας, πρέπει ν' αποκόπτετε άπό τό «Μπουκέτο» ή τήν «Οικογένειαν» 4 έκ τών δημοσιευμένων εις τήν Ζην σελίδα τού έξωφύλλου δελτίων καὶ νά τά φέρετε εις τά Γραφεία μας, καταβέντοντες συγχρόνων και 8 δραχμάς.

“Ετσι, μ' ένα έλαχιστον ποσόν, με τό δέν πέμπτον τής τιμής τού βιθλίου, αποκτάτε βιθλία κομψά, έκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, αποκτάτε τά «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», δηπως δικιών ώνομάσθησαν τά έργα πού σάς χαρίζομεν.

Οι έν ταίς έπαρχιας άναγνωσται μας θά προσκομίζουν τά 4 δελτία και τάς 8 δραχμάς εις τά «Υποπρατορεία τών Εφημερίδων και θά λαμβάνουν τά βιθλία των.

‘Επίσης συνεχίζεται ή διανομή τοῦ άριστούργηματος τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ :

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τό άριστούργημα αύτό τού Λαμαρτίνου έχετάλη και στίς έπαρχιες. Ή διανομή του συνεχίζεται.

‘Από τής 20ής τρέχοντος (26ης διά τάς Έπαρχιας) αρχίζει και ή διανομή τού νέου αισθηματικού άριστούργηματος τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ :

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Προσεχώς θά κυκλοφορήση

·Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ·

τής ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

‘Η εύκαιρια δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τών έξωτερων άναγνωστα τών περιοδικών μας πρέπει νά στέλνουν, μαζύ με τά δελτία και τάς 8 δραχμάς, και τά έξοδα άποστολής τών βιθλίων, και τούτο, δούτο θά λιαν έπειτα διά τό Γραφείον μας μά τακανή έπειταντος. Εις τάς πόλεις τού έξωτερων ποσάχεια τού Κεντρικού Πρακτορείου Αθηνών, οι άναγνωστα μας θά πισταλέσουν τά βιθλία των άπο τούς κ. κ. ιπεπάτορες.

Τά δελτία δημοσιεύονται στήν Ζην σελίδα τού έξωφύλλου,